

Τα ζώα αναγνωρίζουν και τιμούν τους Αγίους

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=157727>]

5. Επισκεφθήκαμε εγώ (ο Ιωάννης ο Μόσχος) και ο φιλόσοφος Σωφρόνιος (ο μετέπειτα Πατριάρχης Ιεροσολύμων, + 636) στην Λαύρα του Καλαμώνος που βρίσκεται πλησίον του αγίου Ιορδάνη του ποταμού, τον Αββά Αλέξανδρο. Εκεί συναντήσαμε δύο καλογήρους από το Μοναστήρι των Σουβίβων που είχε αδελφούς από την Συρία. Αυτοί ήσαν μαζί με τον αββά και μας διηγήθηκαν το εξής περιστατικό:

Πριν από δέκα ημέρες ήλθε κάποιος γέροντας από ξένα μέ-ρη στο μοναστήρι που έχει Γεωργιανούς καλογήρους, στα Σούβιβα. Έδωσε σ' αυτούς μια χρηματική βοήθεια. Παρεκάλεσε όμως και τον ηγούμενο αυτού του Μοναστηριού και του είπε: «Κάνε αγάπη και στείλε κάποιον στο γειτονικό μοναστήρι των Σύρων για να έλθουν να λάβουν και αυτοί ένα χρηματικό βοήθημα. Ας τους πει δε να ειδοποιήσουν με την σειρά τους, τους καλογήρους του μοναστηριού του Χωρεμβή να έλθουν κι αυτοί για τον ίδιο σκοπό».

Τότε ο ηγούμενος έστειλε ένα αδελφό προς τον ηγούμενο του μοναστηριού των Σουβίβων, των Σύρων. Όταν ο αδελφός έφθασε λέγει στον ηγούμενο (των Σύρων)·

Πήγαινε έως στο μοναστήρι των Γεωργιανών. Ειδοποίησε δε και το μοναστήρι του Χωρεμβή για να έλθουν. Αποκρίθηκε ο ηγούμενος: «Αλήθεια σου λέω αδελφέ μου, δεν έχω κανένα να τον στείλω. Αλλά κάνε με προθυμία τον κόπο και πήγαινε εσύ να τους ειδοποιήσεις. Του απαντά ο αδελφός: «Δεν πήγα ποτέ μου και δεν γνωρίζω

τον δρόμο. Τότε ο γέρων ηγούμενος λέγει στο σκυλί του: «Πήγαινε μαζί με τον αδελφό μέχρι το κοινόβιο του Χωρεμβίου για να τους ειδοποιήσει». Πήγε λοιπόν ο σκύλος μαζί του και τον οδήγησε έως ότου τον έφθασε μέχρι την πύλη του μοναστηριού. Αυτοί που μας διηγήθηκαν αυτό το συμβάν μάς έδειξαν και τον σκύλο, γιατί τον είχαν μαζί τους. (Ιωάννου Μόσχου, Λειμωνάριον, Κεφ. ΡΝΖ').

6. Κοντά στη Νεκρά Θάλασσα είναι ένα βουνό που το αποκαλούν Μάρες. Σ' αυτό το βουνό ασκούνται αναχωρητές. Έχουν δε και ένα κήπο που απέχει απ' αυτούς έξι μίλια και είναι πλησίον της ακτής σ' ένα λαγκάδι. Έχουν δε εκεί και ένα δικό τους διακονητή. Όποιαν ώρα λοιπόν θέλουν οι αναχωρητές να στείλουν στον κήπο για λάχανα, σαμαρώνουν το γαϊδούρι και του λένε: «Πήγαινε στον κήπο στον διακονητή και φέρε μας λά-χανα». Αυτός δε πάει μόνος του στον κηπουρό. Στέκεται στην καγκελόπορτα, την χτυπάει με το κεφάλι του και αμέσως ο κη-πουρός τον φορτώνει με λάχανα και τον στέλνει πίσω. Και βλέ-πει κανείς το γαϊδούρι κάθε φορά να ανεβαίνει μόνο του και να υπηρετεί τους γέροντες μόνον και ποτέ κανένα άλλο. (Ιωάννου Μόσχου, Λειμωνάριον, Κεφ. ΡΝΗ).

7. Μας διηγήθηκε ο αββάς Κυριακός κάτι για τον αββά Στέ-φανο που ήταν προϊστάμενός του, ότι όταν έμενε στον Μαλωχά, ο οποίος είναι ένας χείμαρρος σχεδόν δύσβατος και άβατος, στον οποίον και εγώ κάποτε είχα περάσει, απέχει δε από το άγιον Όρος του Σινά σαράντα μίλια πολύ δύσκολα. Έσπειρε λέει ο γέροντας λαχανικά για να τρέφεται, γιατί δεν έτρωγε τίποτε άλλο. Και έρχονταν οι τυφλοπόντικες τα έτρωγαν και ερήμωναν τον κήπο. Μια μέρα λοιπόν ενώ καθόταν και λυπόταν γι' αυτή την καταστροφή ο γέροντας, βλέπει μια λεοπάρδαλη να πέρνα δί-πλα του και την προσκαλεί. Το θηρίο έρχεται και κάθεται μπρο-στά στα πόδια του. Της λέει ο γέροντας: «Κάνε αγάπη και μη φύγεις απ' εδώ. Φύλαξε αυτό το μικρό κηπάριο, να πιάνεις δε τους τυφλοπόντικες και να τους τρως». Και έμεινε μαζί του η λεοπάρδαλη για αρκετά χρόνια, φυλάσσοντας τα μικρά λάχανα, μέχρις ότου πέθανε ο γέροντας.

8. Από τον βίο του Οσίου Σεραφείμ του Σάρωφ.

Με την απόλυτη υπακοή του στο θέλημα του Θεού, είχε φθάσει σε τέλεια απάθεια, στην κατάσταση του προπτωτικού ανθρώπου, γι' αυτό και είχε συμφιλιωθεί απόλυτα με όλη την φύση. Τα ζώα, άγρια και ήμερα του υποτάσσονται, όπως παλαιά στον Αδάμ. Σύμφωνα με ένα αυτόπτη μάρτυρα, τον π. Ιωσήφ, λαγοί, αλεπούδες, αρκούδες και λύκοι ακόμη συγκεντρώνονται κατά τα μεσάνυχτα γύρω από την είσοδο του κελιού του περιμένοντας ήρεμα και ειρηνικά να τελειώσει ο άγιος τις προσευχές του και να βγει να τους δώσει ψωμί, που πάντα κρατούσε γι' αυτά.

Διάφορα πρόσωπα ομιλούν για μια αρκούδα που υπήκουε στις διαταγές του και του έκανε διάφορα θελήματα, όπως π.χ. πήγαινε και έφερνε μέλι, όταν υπήρχε κάποιος επισκέπτης. Τα παιχνίδια της αρκούδας τον ευχαριστούσαν ιδιαίτερα και πολύ τον διασκέδαζαν.

(Πέτρου Μπότση, Διδαχές οσ. Σεραφείμ του Σάρωφ, β' έκδοση σ. 28, Αθήναι 1984).

Πηγή: Οικουμενικόν Πατριαρχείον, Εγκόλπιον Ημερολόγιον 2005, σ. 77-95.